

коритото и съзрѣхъ, че неблагоприятниятъ народъ тича къмъ мене съ тояги, вили, коси и други неприятни орждия. Лицата на всички изглеждаха набръчкани и сърдити. Като си помислихъ, че тѣзи ядосани хора могатъ да забравятъ заслугитѣ ми и да ми сторятъ нѣкоя неприятностъ, като чухъ заканитѣ имъ, като видѣхъ, че Лептенъ съ вилата тича право къмъ мене съ намѣрение да я забие въ корема ми, азъ безъ да изгубя куражъ, спокойствие и здравия си умъ, бързо изкогнахъ отъ Чучулигата си, прѣскочихъ прѣзъ свинарника, прѣзъ оградата, прѣзъ плета, па прѣварихъ всички и се тикнахъ въ двора на полицейското управление.

— Охо, каза началникътъ, вашата летяща машина счупи ли се?

— Не, отговорихъ азъ, но народътъ не знамъ защо е разсърденъ и тича съ тояги къмъ мене. Моля запазете ме въ затвора . . .

И знаете ли, мили другари, цѣли двѣ недѣли не ме пуснаха да ида при Чучулигата си! Когато народътъ малко се успокои, азъ тихичката и незабѣлѣженъ отъ никого се прибрахъ дома. Заварихъ майка си ни жива, ни умрѣла: хемъ за мене се кахарила, хемъ на народа се ядосвала. И скрихъ се азъ въ голѣмата стая на горния катъ, а Чучулигата ми, горката, лежи на Чизменовата ливада. Цѣлъ свѣтъ отиваше да я гледа, а само на менъ се непозволяваше това. Ала еднажъ настана буря, вѣтърътъ дигна Чучулигата отъ Чизменовитѣ ливади и я прѣхвърли въ Нептеновитѣ дворове. Нептенъ веднага ми изпрати едно глупаво писмо съ покана, или да прибера машината си, или щѣлъ да я продаде.

Помолихъ се на майка си; тя даде пари, наехме една кола съ широка носилка и отидохме да диг-